

2 0 0 9.

Világosság és Élet

a hatvani Egyházközség lapja

KARÁCSONY

EMMÁNUEL LESZ A NEVE = VELÜNK AZ ISTEN (Mt 1,23)

Izajás prófétának a jövendöléséből való ez a mondat. Iz 7,14) Az *Emmánuel* név a következőt jelenti: közöttünk, velünk él az Isten. Tehát *velünk és közöttünk van*. Velünk van, a miénk! Ő az élet minden ember számára. Karácsonykor azt kell először megvizsgálnunk, hogy mi befogadtuk – e, hogyan fogadjuk be az Úr Jézus Krisztust saját életünkbe?

János evangélista azt írja róla, hogy "A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekévé legyenek..." (Jn 1.11-12).

Legjobban nem az idegenek, hanem a barátok, a család visszautasítása fáj. Mert az idegen az más, Ő még nem ismer, nem tudja, ki vagyok. Bár rosszul esik az is, ha ő elutasít minket. Sokszor előfordult már, hogy a rólunk alkotott kép volt a gát. Bár, akik „látanak”, jól tudják erényeink mellett hibáinkat is. Pontosan tisztában vannak vele, mit, mikor, hogyan rontottunk el. A jó, vagy rossz cselekedeteinken keresztül szemlélnék bennünket az emberek. Sajnos, sokszor torz képet adunk az igazi szeretetről, jóságról, hűségről, megbocsátásról. Így vannak vele mások is, mégis nekünk ki kell nyitnunk a szívünket, befogadni, elfogadni a másikat maradéktalanul. Nem vitatkozni, nem ágálni. Elfogadni, hogy minden, amit ő nyújt nekünk, legyen az bármily nehéz és kevésbé érthető is, talán lehet jobb, mint a mi elképzelésünk. Például, a szülő – gyermek, vagy házastársak, barátok viszonyában, de Jézussal való kapcsolatunkra is igaz. Van, hogy egy barátot, elfogadni, befogadni kínos. Mit fognak rólam gondolni, ha én Őt szeretem? Sokszor ezért nem merik felvállalni, befogadni Jézust sem, aki a legnagyobb szeretetettel hajolt le hozzánk, nemcsak születésében, de keresztre feszítésében és feltámadásában is! Ha már egyszer igent mondtunk az Úr Jézus Krisztusnak, akkor Ő már arra hív, hogy magunkat tegyük elérhetővé számára, hogy munkálhassa bennünk és rajtunk keresztül a jót. József, az igaz ember története is azt mutatja nekünk, hogy az Istenhez tartozók életében sok minden lehetséges, ami fájdalmat, kínt, megbotráncozást kelt másokban, csupán azért, mert szeretjük Őt. Ha Isten elől elmenekülünk, ha akaratát elvetjük, akkor az értünk eljött, velünk élő Jézusra is nemet mondunk. Ha nem menekülünk, hanem engedelmeskedünk Istennek, azzal Jézus Krisztust is befogadjuk magunkba. Boldog az az ember, aki szívét megnyitja az Úr előtt, és kész minden időben megtenni akaratát! Hangozzék a régi írás – másként:- A tulajdonába jött, és az övéi befogadták Őt! "Isten velünk van". Jézus születésével tehát Isten jött közénk. Ha pedig Jézus velünk van, és a születésnapját ünnepeljük, nem volna helyesebb az élő Jézust ünnepelni minden más helyett? Karácsonynak az lenne az igazi lényege, hogy közelebb vigyen bennünket Istenhez! Vajon van - e bátorságunk, hitünk, szeretetünk megpróbálni e szerint élni? Isten, nem valahol fent, nem valahol lent, nem valahol távol, nem valahol a múltban, hanem a jelenben velünk van, itt és most. Velünk van az Isten, és attól szabadít meg, amitől senki más nem tud megszabadítani. Megszabadít a bűntől, a haláltól és a Sátán hatalmától. Jézus születése azt hirdeti, hogy Isten nem fordult el a bűnös emberiségtől, hanem lehajolt hozzá, és meg akarja menteni Jézus Krisztus személye által. Erről szól a Karácsony. Ez a Karácsony lényege!

**Ezekkel a gondolatokkal kívánok,
Istentől megáldott és kegyelemben
gazdag Karácsonyt,
és Boldog Új Esztendőt
kedves Mindnyájuknak!**

Koza József prépost, plébános

Isten valóban törődik velünk?

Newton mikor élete alkonyához ért, ezt mondta: “Életemben két fontos dolgot tanultam meg. Először is, hogy egy nagyon bűnös ember vagyok. Másodsor, hogy Jézus Krisztus egy még nagyobb Megváltó.” Ismerhetjük az univerzum minden csodáját, amiről ma valamit is tudni lehet. De ha nem ismerjük ezt a két fontosat, amit Newton tanult meg élete során, akkor tényleg valami óriási dolgot mulasztottunk el, mert nem vettük észre az igazságot. Nem vettük észre a Teremtő, élő Istent életünkben, és ez nagy, nagyon – nagy hiba. Miért? Mert nem vettük észre, elmulasztottuk az egyetlen reményt, ami létezik a jövőnkre nézve.

Advent szentírási olvasmányai hasonlítanak a gyermekét vigasztaló édesanyjára. Szemléltetik számunkra Isten végtelen szeretetét, amely Jézus Krisztus eljövételével nyilvánvalóvá is lett minden ember számára. Az édesanyjai szeretetet, és annak áldásait gyermekként valamennyien átélhettük már, ahogy az Isten szeretetét is. Mindennapi cselekedetről van szó, mégis minden egyes alkalommal átmelegíti szívünket, amikor látjuk, hogy a kisgyermeket valami nagy bánat éri, és keserves sírásra fakad, de abban a pillanatban ahogy az édesanyja magához öleli, megsimogatja és biztatja gyermekét, ő, az egyik pillanatról a másikra megvigasztalódik és a sírásból nevetés lesz, a bánatos és könnyes szemek, egyik percről a másokra, örömtől válnak sugárzóvá.

Ahogy az édesanyjai szeretetben az a csodálatos, hogy sohasem nézi – megérdemli - e azt gyermeke, vagy sem, az Isten szeretete is ilyen. Ez a szeretet szinte mindent eltűr, mindent meg tud bocsátani. Isten értékrendje szerint mi mindannyian engedetlen gyermekeknek bizonyulunk, mert sokszor tudatosan lázadozunk Isten ellen is és gonosz szándékkal támadunk embertársainkra is. Bizony, bűneink következménye az a sok nyomorúság, szenvedés, gonoszság és halál, ami megkeseríti napjainkat, életünket. Ezért panaszkodunk, bánatosak vagyunk és sírunk mint a kisgyermek, mert érezzük tehetetlenségünket és semmiképpen sem tudunk kikecmeregni, kijutni abból a nyomorúságból, bűnből, amelybe beleestünk.

Advent és karácsony evangéliuma arról biztosít minket, hogy minden nyomorúságunk, bűnünk ellenére, Isten, Jézusban jön hozzánk, hogy mellénk álljon, vigasztaljon, hogy felemeljen és magához öleljen minket.

Jézusban még az édesanyjai szeretetnél is erősebb szeretet valósult, testesült meg. Jézus Krisztusban lett nyilvánvalóvá, hogy Isten velünk van, szeret minket és ki akar húzni a bűn nyomorúságából. A gyermekek boldogan bízzák magukat édesanyjukra. Vajon mi tudunk - e bízni Jézusban, aki közén jött? Merjük - e rábízni magunkat, ahogy a kisgyermek rábízta magát édesanyjára, apjára, és örömtől sugárzó tekintettel simul hozzá?

Jézus Krisztus azért jött, hogy minket kiszabadítson a halál fogságából. Isten a hétköznapi dolgokon túl is törődik velünk.

Istenem, amikor a teremtett világot, és magamat nézem, elámulok – Milyen csodálatos a világ és benne az ember! A teremtés nagysága, szépsége, törvényei mutatják a Te jelenlétedet. Látom a Te alkotó kezéd nyomát, a Te szeretetedet, a Te mérhetetlen intelligenciádat minden mögött. Lenyűgöz a Te hatalmad. Megdöbbenve veszem tudomásul, hogy Te vágysz a velem való kapcsolatra. A szereteted vezetett el odáig, hogy Jézus helyettem halt meg a kereszten. Te ismered a szükségleteimet, látod erőfeszítéseimet, aggodalmaimat és a gyengeségeimet. Tudod a bűneimet is. Köszönöm, hogy lehetőséget adsz nekem, hogy Téged szeresselek, válasszalak, kövesslek. Köszönöm azt is, hogy a Beléd vetett szeretet, hit, és remény által örökéletet kaphatok Tőled. Adj még nagyobb szeretetet nekem! Érzem és tudom, nagy szükségem van Rád. Kérlek, mindig csak azt engedd tennem, ami a Te szent akaratod! Istenem, hiszek a Te szeretetedben, gondviselésedben, irgalmadban! Hiszem, hogy Te mindig törődsz velem, és soha nem hagysz magamra! Istenem, most, hogy ezekről gondolkodtam, teljesen túláradt bennem a szeretet, a csodálat, és örömmel reagálok le – Te gondoskodsz mindenről, mindenkiről. Végtelenül szeretsz minden embert, és engem is...

ISTENNEK SZÜKSÉGE VAN RÁD IS ...

Ha valaki úgy érzi, hogy ő senkinek sem kell, vagy teljesen magára maradt, Istennek akkor is kell. Isten keresi az embert, csak az ember nincs a helyén. A mai ember számára nehéz elfogadni, összeegyeztetni a hitet és egy teljes hatalmú, mindent tudó Istent. Ha Isten mindent tud, ami történik és történni fog, és terve van a teremtett világgal, akkor mi értelme gyötörni magunkat? Akkor mi értelme tervezni?

Az Isten gondviselése nem azt jelenti, hogy minden előre meg van írva, és az ember nem tehet semmit, hanem, csupán azt az igazságot mutatja meg, hogy a világegyetem létezése és saját életünk nem pusztán véletlen eredménye, hanem van oka annak, és annak is van oka, hogy mi létezőnk. Isten azért teremtette meg a világot és az embert, hogy kapcsolatba lépjünk vele. Meg akarja osztani a saját életét velünk. Ahogyan a Szentírás is mondja: „Krisztusban Isten kiválasztott bennünket a világ teremtése előtt, hogy szentek legyünk...” (Ef 1,4) Amikor Isten megmutatja magát számunkra, egy előzetes szándék vezeti, mégpedig az, hogy az élet teljességét kínálja nekünk. Az Ő végtelen szeretete mutatkozik meg életünkben. Ez a szeretet először is Fiában, Jézusban mutatkozik és nyilvánul meg, akit hozzánk, értünk küldött. Ahhoz, hogy az ember, befogadja Jézust, az embernek cselekvő szeretetre, és szabadságra van szüksége. Csak ezért tud az ember válaszolni Isten szeretetére. Ha Isten erőltetné a feléje irányuló szeretetet, vagy előre meghatározná a döntéseinket, teljes ellentmondásba kerülne magával és felrúgná az embernek adott szabadságot, sőt lehetetlenné tenné a szeretet kibontakozását. Isten, életünk minden pillanatát átéli velünk, és arra bátorít, hogy életünket a szeretet szabadságával éljük. Csak így tudjuk Istennek megköszönni a szeretetének minden ajándékát. Az embernek megvan a választás szabadsága, a szabad akarat által. De mit jelent szabadnak lenni? Csak annyit jelent csupán, hogy az ember maga dönti el, hogy mi akar lenni és mit akar tenni? A „nekem ne mondja meg senki” nézet annyira eluralkodott többek számára, hogy ezért lett Isten is ellenség. Ellenség, mert befolyásolni akarja viselkedésüket. Természetesen ez nem igaz, mert Isten, nem akarja befolyásolni viselkedésünket, sőt megadta nekünk a választás lehetőségét is, ahogyan Máriának, Józsefnek, a pásztoroknak, a bölcseknek... Ahhoz, hogy Istent szeressük, lépéseket kell tennünk, amelyeket senki más nem tud megtenni helyettünk! Ahhoz, hogy elérjük Istent, vagy a valódi szabadságot, döntéseket kell hoznunk, mégpedig olyanokat, amelyeket a végső cél, vagy a végső jó szándék irányít. Döntenem kell! Az biztos, hogy Isten meglátogatott minket! Értünk jött erre a földre! Ezért nekem is, és minden embernek első kell legyen életünkben Isten. Minden más csak utána jöhet. Igen, értünk, hozzánk, szabadításunkra jött. Az értünk szó, ahogy a hozzánk, vagy a szabadításunkra is, kulcs szavai a Karácsonynak. Az Athanasziosz-féle hitvallásban Imádkozzuk: „Értünk, a mi üdvösségünkért leszállt a mennyből”. Amikor ezt imádkozzuk, gondoljunk arra: ha értünk jött, ha hozzánk jött, akkor miért nem vagyunk a helyünkön, miért bujkálunk előle? A jóakarátú emberek nem bujkálnak, mindig a helyükön vannak, várják Istent, s tudják, hozzájuk, értük jött. Ha Jézust nem várjuk, ha nem figyelünk Rá, akkor a Karácsony csak egy nagyon földies ünneppé válik. Közeledjünk Hozzá szeretettel és bizalommal. Várjuk, és adjuk meg Neki az imádat, a dicsőséget, szeretetet egyéni életünkben, családjunkban, egyházunkban, városunkban, hogy Ő általa helyreállhasson a szeretet, és a szeretet által a béke. Jó, hogy itt van az Isten, aki Jézus személyében eljött hozzánk! Jó, hogy keres minket! Jó, hogy szüksége van ránk! Jó, mert így lesz a Karácsony, és életünk minden napja, az Istennel való találkozásunk egy életet meghatározó szent pillanata. Hagyjuk ott a szívünket, életünket a karácsony Jézusánál! Hagyjuk ott, ne csak egy - két napra! Ne csak az ünnep alkalmára, hanem minden napon, minden helyzetben, minden próbatételben.

Mindig legyünk, maradjunk ott az Isten mellett!

Az AJÁNDÉKOZÓ ISTEN...

Jézus megtestesülése által, Isten azt üzeni az embereknek, hogy Ő teljesen védtelenül, kiszolgáltatottan akart jönni az emberek közé, Jézus Krisztus személyében. Isten az emberi életet megtisztelte, amikor igent mondott az emberi nemre. Az Ő eljövetele egy nagy „Igen” az ember szabadítására! Jézus Krisztus megtestesülése még sok fontos közlést is elárul. Azáltal, hogy Jézus Krisztus emberi alakot vett fel, nem csupán megtisztelte az emberi nemet, hanem kifejezte, hogy az emberi természet képes Istent magába foglalni – amint ezt Szűz Mária is megmutatta. Az ember, a bűnössége ellenére is, amikor megbánja bűneit, és „Igent” mond Istenre, akkor befogadja Őt.

Látjuk, hogy van rossz, amit az emberek maguknak köszönhetnek. A rossz cselekedet magában hordozza a bűnhődést, a rossz következményeivel együtt. Érdekes, hogy az emberek Istent a rossz miatt, felelősnek kiáltják ki, de ugyanakkor az ember, a rossz tetteiért nem akar felelősséget vállalni. Talán Isten ezért, figyelmeztetésként hagyta meg, ami emberi, például a szenvedést. Jézustól sem vette el a szenvedést. Ha elvette volna, nem lett volna megváltás. Tehát, Istennek nem az volt a terve, és Jézusnak sem az volt a küldetése, hogy az emberi szenvedést elvegye, hanem hogy ő maga is megélje az emberi szenvedést, és megszentelje azt. Így minden emberi szenvedés, ahogy Jézus Krisztus szenvedése is a megváltás eszközévé válik.

Isten úgy gondolta, maradjon csak meg az, ami emberi: maradjon meg az öröm, de maradjon meg a szenvedés is, minden fájdalomával, sötétségével együtt. Isten nem a szenvedésektől akarta, akarja megváltani az emberiséget, hanem a csüggedéstől, reményvesztettségtől, akarta, akarja megszabadítani. Isten, felkínálja a boldogságot, amely az által lesz meg minden embernek, hogyha kialakítunk olyan tulajdonságokat, mint a jóság, a szeretet, az igazságosság és az irgalom, stb. Azok az emberek lesznek boldogok, akik tudnak úszni az árral szemben, mint a pisztrángok, amíg el nem érik születésük helyét. Ne add fel, ha jönnek nehézségek, csak haladj a keskeny úton a célod felé rettenthetetlenül!

A megváltó Isten, az Ő szent Fián, Jézus Krisztuson keresztül, a megváltott embernek, mindenkor boldogságot, örömet tud és akar adni. Ezért a Karácsony, de a Nagypéntek, Húsvétvasárnap is, az öröm és a remény hordozója kell legyen az elcsüggedt emberiségnek, ebben a világban.

A megváltás célja, hogy a megváltó Isten, az Ő szent Fia, Jézus Krisztus által, az embert saját magához vezesse. Az emberiség magától nem tudna Istenhez közel kerülni.

Ahhoz, hogy az emberiség boldog legyen és önmagára találjon, vissza kell kerülnie Istenéhez. A betlehemi Jézus elfogad minket, ha megbánjuk, meggyónjuk bűneinket! Viszonzásul felemel bennünket, az Ő Istenségébe, Szeretetébe, és az örök Életbe, amelyet megszerzett nekünk! Az egyszerű pásztorok, már az életükben felismerték az ajándékot adó Istent, ott az istállóban pedig rátaláltak a megtestesült Istenre. Ha egy emberben ott van a mennyei látás, ez motivációt jelenthet számára a mindennapok döntéseiben. Az ilyen ember, nem fog megelégedni azzal, ha természetes szinten éli földi életét. Ha mindannyian túllátunk a földi horizonton, és egy eljövendő világra készülve élünk, és hisszük, elfogadjuk, hogy értünk született meg Jézus, és, hogy már nem kell egyedül járni a földi élet útjait, akkor nekünk, igazán boldog, örömteli lesz minden napunk!

Amikor, el tudjuk fogadni az ajándékot adó Istent, az Ő Fiát: Jézust, és a Szentlelket, és a mellettünk élő embereket, akkor lesz igazán a Karácsony - a Szeretet ünnepe!

BOLDOG KARÁCSONYT KÍVÁNOK!

www.communio.hu/hatvan
E-Mail: jozsef.koza@hdsnet.hu